

Була собі малесенька дівчинка, яка називала себе — Ляля. Вона любила малювати й гризти бублички. Ляля часто ховала бублички в кишені та різні сховки. А потім тільки й чути було по кутках:

— Хрум-хрум!

А ще дівчинка обожнювала гратися. Гралася цілісінький день, зранку до вечора. А інколи навіть уночі.

Мама вимикала світло й говорила:

— Доцю, ходи сонькати!

А Ляля у відповідь:

— Сонькати — ні! Чух-чух — так! — вмикала світильник, брала іграшковий потяг і катала всіх своїх звірят.

— Ту-ту! — вигукувала дівчинка, а вагончики торохкотили за нею.

Одного вечора Ляля дуже довго гралася зі звірятами. Аж вони зголодніли й стали просити їсти.

Першим із потяга зійшов Песик:

— Ав-ав! Хочу ням-ням!

Дівчинка дістала зі сховку бублика й дала Песику. Той їв-їв, не доїв і заснув.

